

intueri quam bene consonant organa Spiritus sancti. Monet Apostolus, ut non diligamus mundum : invenitur Psalmographus in ejus amatores : clamat Salomon, cuncta subjacere vanitati. Quare non diligamus mundum, nec sequamur mendacium, Ecclesiastes declarat : ac si diceret, Ideo non sunt amanda ina, quia transitoria mendacia : quia quæ promittunt non conferunt, bona igitur non sunt. Cum enim bonorum omnium auctor sit Deus, et a fidelibus suis quæri et diligi quæque bona præcipiat : si mundana vera bona essent, nec ipse quidem contemneret, nec a suis sequacibus contemni præciperet. Quid igitur Veritas de se testatur, audiamus : *Vulpes foveas habent, Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet* (Matth. VIII, 20). Item si mundi gloria vana non esset, non se abscondisset, cum turbæ eum regem facere voluissent. Item si mundi gloria vana non esset, si divitiæ terrenæ vera bona essent : non earum possessoribus improperaret Dominus dicens, *Væ vobis, divites, etc.* (Luc. VI, 24). Et alibi, *Facilius est camelum per foramen acus transire, quam divitem introire in regnum cælorum* (Matth. XIX, 24). Audiamus etiam quid suis dicat imitatoribus : *Si vis perfectus esse, vade, et vende omnia quæ habes, et da pauperibus* (Ibid., 21). Item, *Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus* (Luc. XIV, 33). Item, *Nemo potest duobus dominis servire, id est, Deo et mammonæ* (Matth. VI, 24). Vidit peritus magister suos discipulos luctaturos cum mundo, qui si haberent unde tenerentur, levius deicerentur. Tulit igitur arma suis et nostris hostibus, dum nos privavit terrenis possessionibus. Nudus namque latrones non solet timere : qui vero se mundanis implicat, tela parat quibus confodiatur. Qui ergo non vult confodi, nudus procedat per viam hujus exsilii.

CAPUT VI. *Regnum Dei appetant. Deum et proximum diligant. Calicem Christi accipiant.* Fortassis quæret aliquis : Cum Deus sequaces suos mundana jubeat postponere, quæ sunt quæ jubet appetere? Audi ipsum dicentem. *Quærite regnum Dei.* Item *Thesaurizate vobis thesauros in cælis* (Matth. VI, 33, 20). Quæret iterum aliquis : Si Deus vult homines terrena odire, quæ debent diligere? Ista sunt quæ præcepit diligere, cum per Moysen respondit, *Diligēs Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum tanquam te ipsum* (Deut. VI, 5). Proximus in terra tantum diligi præcipitur, quia cælestis regni hæreditatem nobiscum consortitur. In quo charitate divina perfusi, Scriptura testante, quæ ait ut cives nostros sicut nos ipsos diligamus (Levit. XIX, 18), propitiante Deo ibi facturi sumus, per quem et redempti sine fine vivemus : qui etiam cum propter opera nostra mala inimici ejus essemus, prior dilexit nos; et cum essemus servi inutiles, in filios suos nos adoptavit et hæredes, Filium suum unigenitum tradens pro nobis, ut nos eriperet a perpetuæ mortis laqueo. Quisnam puer tam benignum patrem digne potest diligere? Quis ejus tantis beneficiis aliquid dignum potest retribuere? Hæc tanta beneficia admirans Psalmista ait, *Quid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi?* Cui ipse inquisitioni deinde subjungit, *Calicem salutaris accipiam* (Psal. CXV, 12, 13), etc. Quantulacumque sit hæc retributio, calicem scilicet Domini accipere; nulla tamen alia ita digne videtur passioni dominicæ congruere. Hac utique ratione, ut quemadmodum sanguinem suum dedit pro nostra redemptione, sic et nos nostrum fundamus pro sui nominis confessione. Sed

¹ MS. Regius, ne.

quomodo pro Christo suum dabit sanguinem, qui pro eo non vult abjicere mundi vanitatem, cum nos minus quam nostra diligamus? Quomodo pro Christo vitam tradet, qui contra ejus præcepta hæc vana et falsa possidet? Ipse enim dicit, *Si diligitis me, mandata mea servate* (Joan. XIV, 15). Loquitur et Johannes apostolus, *Qui dicit se diligere Deum, et mandata ejus non custodit, mendax est* (I Joan. II, 4). Convinquitur itaque, se et non Deum diligere, qui mandata ejus non vult custodire.

CAPUT VII. *Paupertatem sectentur. Paupertatis felicitas.* Cum Christus pro nobis factus sit pauper et egenus, nos pro ipso cur pauperes esse erubescimus? Numquid ejus pauperies non facit divites, Veritate attestante, regnum cælorum non divitum, sed pauperum esse? Dicit namque pauperibus, *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum* (Matth. V, 3). Si est regnum cælorum pauperum, resiat ut infernus sit divitum. Hoc quoque declarat nobis Evangelium dicens, *Homo quidam erat dives.* Et post pauca subjungit, *Erat autem et quidam mendicus, Lazarus nomine, qui jacebat ad januam ejus, ulceribus plenus, etc. Factum est autem ut moreretur mendicus, et portaretur ab Angelis in sinum Abraham.* Mortuus est autem et dives, et sepultus est in inferno (Luc. XVI, 19, etc.) Non reputet quisquam hæc verba esse Augustini : non sunt hominis, sed Veritatis, quæ nec fallere potest, nec falli. Quisquis ergo vis regnare cum Christo, elige pauperiem cum ipso, ut requiescas cum Lazaro mendico. Nemo enim potest gaudere cum sæculo, et regnare cum Christo. Audi Apostolum dicentem, *Per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum cælorum* (Act. XIV, 21). Et juxta Veritatis vocem, primo nos oportet bibere Domini calicem, ut sic pertingamus ad regni concessionem (Matth. XX, 22). Qui autem vult epulari cum divite, præparat se epulas vermibus gehennæ : in qua pro gaudio momentaneo ardebit perpetuo cum capite suo diabolo. Infelix commercium, pro tam brevi gaudio, cælesti privari regno! Felix paupertas, per quam cælestis acquiritur hæreditas! Felix commercium, pro perituris æterna recipere : et quod ineffabile bonum est, cum Christo sine fine regnare! E contrario ineffabilis miseria, perpetua cum diabolo pati supplicia.

CAPUT VIII. *Epilogus.* Quapropter, fratres charissimi, nos illud evangelicum ruminantes, *Quid prodest homini si universum mundum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiat? Vel quam commutationem dabit homo pro anima sua* (Id. XVI, 26)? voluntarie pro Christo nunc ponamus quandoque dimittenda : ne, quod absit, pro transitoriis amittamus æterna. Hauriamus antidotum momentaneæ amaritudinis, ut quandoque percipiamus immensæ gaudia salutis. Sic modo curramus, ut in futuro comprehendamus : ubi inveniemur, ibi judicabimur. Non perdamus tempus acceptabile : non enim erit apud inferos locus poenitentiae. Dum igitur vacat, dum sumus in via, adversario nostro legi Dei consentiamus. Lex quippe divina noster ideo dicitur adversarius, quia nostris carnalibus omnino contradicit voluptatibus. Adversario itaque nostro, id est, Evangelio, dum rex exspectat, dum nos adhuc ad pacem invitat, nuntios mittamus; cum eo pacis foedus ineamus : ut cum venerit ille magnus paterfamilias, non ut servos inutiles puniendos, sed ut filios hæreditandos inveniat, secumque introducat ad nuptias, ut de suis beneficiis sibi perennes reddamus gratias Jesu Christo Domino nostro, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO DE BONO DISCIPLINÆ.

Valeriano Cymelensi episcopo jampridem restituit Melchior Haiminsfeldus Goldastus. Ipsius quoque nomen præferunt fragmenta opusculi hujus in vetusto codice Colbertino reperta. Contulimus cum Mss. Victorino, et Colbertino cum Goldasti exemplari, necnon cum editione quæ exstat in bibliotheca Patrum.

CAPUT PRIMUM. Imperium et superbia. Disciplinae laus. Multi sunt qui sanæ doctrinæ adversantur, justitiam culpant, et disciplinam imperium esse judicant, ac rationabilem castigationem superbiæ assignant; cum non sit imperium, nisi ubi aliquid jubetur injustum; nec sit superbia, nisi ubi aliqua negligitur disciplina. Disciplina igitur magistra est religionis, magistra veræ pietatis: quæ non ideo increpat, ut lædat; non ideo castigat, ut noceat. Denique mores hominum irata corrigit, inflammata custodit, ita Salomone dicente: *Fili, ne deficias à disciplina Domini, neque fatigeris cum ab eo inreparis. Quem enim diligit Dominus, increpat; flagellat autem omnem filium quem recipit.* (Prov. III, 11 et 12). Nihil profecto est quod non disciplina aut emendet, aut salvum faciat. Quam si quis sapiens apprehenderit, nec gratiam amicitiarum perdit, nec periculum damnationis incurrit.

CAPUT II. Disciplina omnia continentur et ordinantur. Nemo disciplinam irrationabilem putet, sub qua videt universis quæ in cælo et sub cælo sunt, verbo cooperante compositis, omnipotentis Dei stare consilium. In principio enim operis sui, Deus nihil prius quam disciplinam fecit. Nam cum assistente Sapientia cælum suspenderet, terram pararet, maria concluderet, et suis locis suisque temporibus cursum solis lunæque globum disponeret; omnia sub disciplina constituit (Id. VIII, 22-30). Quid autem non esset tenebrosum, quid non incompositum, quid non haberetur absurdum, nisi constitutis legibus cuncta starent elementa? Numquid sine disciplina agitur solis cursus? qui quamvis diurni itineris necessitatem infatigatus impleverit, ad officium tamen suum matutinus occurrit, et se in parte cæli quotidie terrarum spatia lustraturus ostendit. Tanta est disciplinæ ratio, ut intra temporum metas lege conscriptas ita indefessi itineris alternis vicibus siderum cursus agitur, ut nec luna defectionis suæ damna effugiat, nec solem diurni luminis flamma destituat. Numquid sine disciplina est, quod tanti maris fluctus humili terrarum littore continentur, et in suo sinu frequenter incitata ventis, altior aggere unda concluditur? Omnia profecto insipientis natura confunderet, nisi mundum disciplinæ ratio gubernaret. Hæc ideo proposuimus dicere, ut disceretis obedire evangelicis præceptis, et cælestibus obtemperare mandatis. Quid autem rationalem animam, et ad Dei imaginem factam expediat, facile potest homo intelligere: cum videt sacratis per voluntatem Dei constitutionibus disciplinæ etiam elementa servire.

CAPUT III. Disciplina vitia omnia frenantur. Audite prophetam dicentem, *Servite Domino in timore, et exsultate ei cum tremore. Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via justa.* (Psal. II, 11 et 12). Bene in omnibus causis timor obtemperat disciplinæ: qui pro hoc ipso quod imminentes periculorum casus aut iras iudicum cavere novit, potestatem conservandæ salutis obtinuit. Quid igitur adultero esset castum? quid furi tutum? quid non esset latroni pervium? quis non expavesceret concava littorum, secreta silvarum? quid non præsumptio possideret, nisi furorem animorum sub metu poenæ disciplina comperceret? Ac nisi constitutus esset ordo vivendi, nunquam profecto finem poneret natura peccandi. Nihil est quod non gula suadeat, si gulæ disciplina consentiat; nihil est quod non perdat luxuria, si amore vitiorum a te disciplina discedat; nihil est quod non habendi cupiditate animus occupet, nisi avaritiæ vitium disciplina condemnet. Omnia sub metu disciplinæ vitia jaçent. Jam non est in quo fides unquam erubescat, si homo futurum Dei iudicium respiciat, et causam reddendæ rationis intendat: nec est in quo vindex scelerum flamma desæviat, si intuitu disciplinæ, aut quæ sunt honesta cogites, aut quæ sunt pudenda castiges.

¹ Ms. Victorinus cum Goldastō, latent.

Multi ibi nomen crudelitatis imponunt, ubi pro amore disciplinæ crimen admissi sceleris supplicio vindicatur latronis¹: cum sententia judicantis² justis legibus serviat: et non solum presentibus, sed etiam futuris manum porrigat. Quis igitur non licite crederet se debere peccare, si impudicis et impiis actibus iudex non præscriberet disciplinam³?

CAPUT IV. Disciplina legis divinæ servit humana. Quæ cavenda severitas. Qui cavetur. Videamus quid lex loquatur: *Non occides, non adulterabis, non falsum testimonium dices* (Exod. XX, 13, 14, 16). Hæc sunt disciplinæ legis, quibus etiam districtio sententiæ sæcularis obsequitur; impugnando turpia, resecandò criminosa. Nam adjicit Scriptura, *Judex non est vindex positus boni operis, sed mali* (Rom. XIII, 5); ita ut etiam vicarium poenæ genus exigat, cum dicit, *Oculum pro oculo, dentem pro dente* (Levit. XXIV, 20). Sed istam antiquam sententiæ severitatem facile vitare possumus, si flammam futuri iudicii cogitemus. Absolute autem docet Paulus apostolus posse contemni sæcularis arma iudicii, qui dicit, *Si vis potestatem non timere, quod bonum est fac* (Rom. XIII, 5). Sed hæc non otiose tractanda sunt: nam cum de his terrenis potestatibus Apostoli doctrina commemorat, sensibus nostris cælestis iudicii partes insinuat. Nam cum docet serviendum sæculi legibus, admonet necessario hominem futuris cavere temporibus. *Si vis, inquit, non timere potestatem, quod bonum est fac: hoc est dicere, Si vis futurum non timere iudicium, declina a malo, et fac bonum* (Psal. XXXVI, 39). Ergo hanc primam constitutionis formam, quæ sæculi legibus caret, cavere debemus et vincere: ut possimus a nobis illud præjudicium perpetuæ mortis excludere. Quia quos ista temporalis non affligit poena, hos illa in æternum insatiabili tormentorum persequitur dolore. Nemo autem illum homicidii crimen evasisse æstimet, quem excusatum sæcularis iudicii corrupti sententia absolverit. Nec ille adulterii facinus prætermisum putet, qui indulgentiæ lege deprehensus evasit. Nemo cum sanam dexteram videt, falsitatis reo debita jure supplicia iudicet fuisse concessa. Defunctis corporibus salva sunt crimina, nisi fuerint prius apud Deum lacrymarum intercessione purgata. Expectat enim reum suum gehenna debitis armata suppliciis. Ad confusionem magis presentis vitæ, non ad absolutionem criminis pertinet auctoritas sententiæ sæcularis. Illa ergo nobis sunt ante omnia cogitanda supplicia, ubi homo vivet durante poena; ubi nec tormenta corpori, nec desunt membra torori. Quæ tamen facile vitare possumus, si habenas disciplinæ teneamus, dicente Apostolo, *Si vis non timere potestatem, bonum fac, et habebis laudem ex ea* (Rom. XIII, 5). Quis sapiens non ad hæc disciplinæ bona animum lætus apponat, ubi potest homo non solum criminis poenam vitare, sed et gratiam laudationis acquirere?

CAPUT V. Rei sunt ad quos disciplina nondum pervenit. Sed minus, quam quos destituit. Disciplina quibus gravis, quibus levis. Audite prophetam dicentem: *Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via justa* (Psal. II, 12). In hoc loco ad illos, puto, pertinet ista sententia, ad quos nondum disciplina pervenit: qui adhuc in deviis morantur, capti antiquo superstitionis errore. Probantur enim sub lege nunquam vixisse, qui admonentur ut apprehendant studium disciplinæ. Sequitur in hoc psalmo, *Ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via justa.* Igitur si illos Propheta statuit reos, ad quos disciplina nunquam pervenit; quid de illis iudicandum putamus, quos disciplina destituit? Inter utrorumque actus, auctoritas prophe-

¹ Fragmentum Ms. Colbert. omittit, latronis.

² Editi, vindicantis.

³ Fragmentum Ms. Colbert., actibus non proscriberet disciplinam: delinquentes enim quos temporalis affligit poena, æternorum dolorum excruciant tormenta.

ficæ lectionis inculcat minorem plane culpam, non pervenisse ad disciplinam, quam legem disciplinæ respuisse. Ecce dicit propheta, *Qui spernit disciplinam, odit animam suam* (Sap. III, 41). Et vere ut dixit, ita est: nam hostis est et inimicus animæ suæ, qui spretis disciplinæ monitis, diabolicis occupatur officiis. Dicunt aliquanti disciplinam satis duris legibus constitutam. Loquantur ista satis miseri, quos ad omne facinus ille diabolus auctor mortis invitat, quorum mentes insatiabilis gula possidet; super quos regnat ebrietas, quos turpis luxuria captivos tenet, et a quibus nunquam superbia ingrata discedit. Illis autem quibus est studium honeste fidem servare continentiae, humilitati pietatique servire, dulce disciplinæ onus est, et leve jugum Domini: quod non gravat, nisi aut perditos, aut perituros.

CAPUT VI. *Disciplina in brutis.* Erubescio dicere in confusionem humanæ negligentiae; quare apud aliquantos parum proficiat disciplina; cum videamus pastorale magisterium etiam apud muta animalia non perire. Doceant nos ecce servare ordinem disciplinæ tam dociles equorum animi, cum in gyrum ducti flexuosis gressibus membra componunt, et sub unius habenæ retinaculo ita laxari se consentiunt, ut et currendi et standi modus sub quadam legum dispositione servetur. Ita quos natura numero dividit, studio disciplinæ conjungit. Videte quam fortia boum corpora plastro subjaceant: quæ in tantum imperio animum parant, ut tumentia naturaliter levi jugo colla supponant. Ita disciplinæ constitutionibus serviunt, etiam quæ in feritate nascuntur. Unde miror aliquoties hominem, cui inest sapientia et intellectus prudentiæ, passim præcepta disciplinæ negligere: cum videamus mutum animal vitia cavere, jussis obtemperare, imperio deservire, atque ita ad omnem obedientiam animum aptare, ut cum opus fuerit, armatis legionibus occurrat, et hostilibus se telis jussu obiciat. Audite in hoc loco prophetam dicentem, *Cognovit bos possessorem suum, et asinus præsepe domini sui; Israel autem me non cognovit* (Isai. I, 3). Vereor dicere, ne nostram negligentiam pulset ista sententia. Non autem cognoscit Dominum, qui conditionis suæ non cognoscit officium.

CAPUT VII. *Qui Dominus inveniri aut cognosci possit.* Ostendam sane quomodo Dominus possit aut inveniri, aut cognosci: si tamen est animus videntis. Si vis videre Dominum, require mendicum, respice ad pauperem, suscipe peregrinum, visita infirmum, curre ad carcerem. Si vis videre Deum, vincula captivitatis absolve, nodos iniquitatis incide. Audi de hoc Dominum dicentem, *Esurivi, et dedistis mihi manducare: sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes fui, et suscepistis me; nudus fui, et cooperuistis me; infirmus fui, et visitastis me; in carcere eram, et venistis ad me* (Matth. XXV, 35, 36). Moneo itaque ne despicias nudum, ne cæco manum subtrahas, ne involutum pannis contempnas. In hac enim veste primum Dominus cum a Magis quæreretur, inventus est.

CAPUT VIII. *Religiosæ vitæ ac bonæ famæ sit studium.* *Vulgus solet de bonis male judicare. Suspicioni locum non dare.* Et quia de disciplina fecimus mentionem, sub qua fides christiana viget, necesse est ut omnia in aures vestras vitæ ornamenta deferantur: ut intelligat unusquisque parum sibi prodesse con-

versionis¹ famam, nisi in contemptu mundi amaverit disciplinam. Ergo cui studium est Christum colere, prius cordis et corporis suscipiat indumenta. Omnis igitur vita religionis professæ, integritatis debet famam sentire: ne quem expectat corona virtutis, pudoris damno feriat. Corporis integritas vitam muniat, integritatem fides incontaminata custodiat: ut manente utriusque partis beneficio, immaculatum hominem faciat regnare cum Christo. Sed in hoc solo constat conversionis nostræ ratio, ut boni simus. Laborandum igitur illi ante omnia est, ut qui bonitatem sequitur, bonus esse judicetur. Nam quamvis homo purum corpus immaculatumque custodiat, laceratam vitam ad Deum portat, cujus actus vultum infamat: licet sciamus conscientiam solam bonam actibus posse sufficere. Sed quanto melius est, ut semper de te bene sentiat, qui circa januam tuam vanis suspicionibus frequenter ægrotat! Insuper est enim naturaliter vulgo, ut de bonis semper male judicet. Sed tu qui curam bonæ famæ colis, studio tuo gratiam integræ opinionis acquirere. Vita ergo nostra ita sit lucida, ut sit omnibus nota: integritas religioni, pudor serviat humilitati. Quem amor tenet servandæ integritatis, ante omnia falsi ad se famam non admittat erroris. Magnum est quidem et gloriosum, et usque ad cælum omnium ore proferendum, nunquam malis actibus locum dedisse: sed multo fortius est, nunquam falsis suspicionibus laborasse. Quid enim tibi prodest sobrietas, si vitia ebrietatis exerceas? Quis non te ebrium judicet, si inter effluentes vino calices saltantium gyros imiteris? Quis te castum putabit, si te videat meretricum fabulis mixtum, scenico sermone compositis: aut loquentem turpia, aut inhonesta resonantem? Laudo quidem conscientiam castitatis in te, sed odi colloquium meretricis.

CAPUT IX. *Quatenus bona sufficiat conscientia.* In quo loco dicat fortasse aliquis, Sufficit mihi pura conscientia. Quantum ad innocentiam pertinet, tibi soli sufficit: sed providendum est, ne facilitate tua alter peccet, et alienum peccatum in te redundet: juxta illud quod dicit Scriptura, *Væ illi per quem scandalum venit* (Matth. XVIII, 7). Quamvis autem pretioso serico corpus vestias, et niveo vellere membra componas, non sine macula diem transigis, si camini ardentis ora contigeris. In omni igitur actu tuo vitam tuam disciplina comitetur. Si vis placere Christo, elabora ut professionem tuam fides adjuvet, fama commendet. Præcedat vos patientia humilitatis socia, assistat pudicitia integritatis magistra: fugiat cupiditas, erubescat ebrietas, luxuria actus suos lugeat, superbia confusa discedat. Quicumque igitur est qui festinat Deum agnoscere, sub hoc disciplinæ ordine Christum poterit invenire. Multa quidem erant adhuc, dilectissimi, quæ disciplinæ ratio suadebat aperire: quæ interim putavimus differenda, ne otiosis auribus fastidium pareret longa narratio. Sane ne quid in hoc opere subtraxisse videamur, elaborabimus, ut ea quæ religiosis actibus competunt, sequenti tempore disse-ramus.

¹ Alias, *conversationis*. At, *conversio*, hic pro vitæ religiosæ professione accipitur, ut in Regula Bened., capp. 58 et 65.

SERMO DE OBEDIENTIA ET HUMILITATE.

Fragmentum est auctoris incerti, sed antiqui ad vetustissimum codicem Colbertinum et alios Mss. recognitum.

CAPUT PRIMUM. *Obedientia quam Deo grata. Sine obedientia virtutes nullæ. Ubi abest, adest superbia.* Nihil¹ sic Deo placet quomodo obedientia. Cham maledictus fuit (Gen. IX, 25), et post multa sæcula manet quod dicitur, *Semen Chanaan, et non Juda* (Dan.

XIII, 56); quia patri non est obsecutus. Cæterum Sema, qui est obsecutus patri, benedictionem habuit in omnia sæcula. Hoc itaque dico, non est filiorum judicare de patribus. Nemo vadit ad magistrum, et docet magistrum suum. Venisti ad me, ut docerem te litteras: si tibi scripsero, et dixerero tibi, Scribe quomodo et ego scribo, utique imitari debes quem magistrum

¹ Vetus codex Colbertinus hic addit, *itaque*.